

Ólavur Joensen, fyrrverandi motor-búlli:

Við 180 km/t fyri reytt ljós!

– Vit vóru púra svakir og hugsaðu als ikki um tær avleiðingar, sum skilaleysa koyringin kundi havt, sigur Ólavur Joensen í Havn, sum nú fyri triðju ferð missir koyrikortið. Hann stígur í dag fram - og rópar varsko

ERIKUR LINDENSKOV

Ólavur staðfestir, at virðingin fyri ferðslureglunum

– Tað er at skjóta langt við síðuna av, tá lögreglan sigur, at tað bara eru 10 - 20 mans, sum koyra garvilt. Talið er nógv størri enn so.

Hetta sigur 28 ára gamli Ólavur Joensen í Havn. Hann skal fyri rættin 16. apríl, og missir hann helst koyrikortið - fyri triðju ferð.

Ólavur er skakaður av syndarlígu ferðsluvánlukkuni, ið kravdi tvey mannalív. Hann hevur fylgt við í kjakinum, sum síðan hevur verið - og heldur, at hann hevur okkurt at leggja afturat.

Fyrstu ferð Ólavur var við í einum álvarsomum ferðslu-óhappi, hevði hann einans havt koyrikort í tiggju dagar. Hann var tá átján ára gamal, og skuldi royna ein ógvuliga finan og sterkan bil, ið var á bilverkstaðnum, har hann lærði til bilmekanikara. Leiðin gekk niðan á Oyggjarvegin. Við nógv-ari ferð og í ringum sýni rendi Ólavur upp í reyvina á einum lastbili. Tann nýggi fini bilurin - ein BMW 325i fór í knús, men Ólavur slapp so at siga óskalaður frá óhappinum.

Lögreglan skulsetti hann fyri skilaleysa koyring, men ikki fyrr enn 18 mánaðir seinni fall dómurin: Ólavur minsti koyrikortið í eitt hálvt ár.

Lögreglan lá altíð upp á lúr

– Mær dámdi sera væl at koyra skjótt, tað var so spennandi. Vit vóru fleiri, ið hittust í býnum. Tú koyrdi bert upp í reyvina á einum bili, blinkaði við ljósinum, og helt avstað. So var kappkoyringin avtalað, greiðir Ólavur Joensen frá. – Tað hevði sjálvandi eisini nógv at siga, hvønn bil tú hevði. Hevði tú ein við lítum motori, so var tað eisini spennandi at finna útav, hvussu skjótt ein slíkur bilur kundi koyra.

Ólavur Joensen sigur, at í dag østast hann um koyringina.

– Vit vóru púra svakir. Tað var heilt vílt. Lögreglan lá altíð upp á lúr, og eg haldi, at eg varð meldaður hvønn dag. Teir gjørdu alt, teir kundu fyri at fáa koyrikortið frá mær.

Men Ólavur Joensen er ikki firtin inn á politíð. – Teir gjørdu ikki annað, enn teir áttu.

Ólavi dámdi sera væl at koyra skjótt - nú missir hann koyrikortið fyri triðju ferð - og nú hevur hann skilt tað, sigur hann. Hann vil fegin vera við til at greiða fólk frá hesum...

Ólavur greiðir frá egnum upplivingum - sum aðriruttan íva kenna aftur:

Einaferð koyrdi hann um kapp við annan bil oman eftir SMS-vegnum. Teir koyrdu lið um lið. Hetta var eitt vanligt kvöld um níggjutiðina. Komnir oman móti ljóskrossinum við Bókjarabrekku er Ólavur við at fáa yvirvágna.

Ferðin er nú um 180 km/t og ljósið lýsir reytt!

Men tað er spenningurin heldur enn skilið, ið stýrir. Hin bilurin slakar, men Ólavur skal vísa seg:

Hann koyrir við 180 km/t fram við reyðum ljósið, og tað er um hár gjørt, at hann fær slakað ferðina, áðrenn hann kemur til svingið móti Jónas Broncksgøtu.

– Djarvt - ella púra ørt?!

Annað dømið hann hevur at greiða frá er, tá hann einaferð koyrdi yviri við Strond. Leiðin gekk fram við Fiskasøluni - hetta var eftir gamla, smala vegnum, sum tá var.

Tá hann kemur um sýnuna við húsini hjá Zacharis Beck sær hann beint í gronina á einum býbussi, og hann ivast ikki í, at nú verður tað!

Hann roynir at miða ímillum bussin og vegjaðaran - men hann heldur seg kortini ikki klára tað. Beint áðrenn »stoytin« blundar hann - men tá hann letur upp aftur eyguni, er bussurin burtur - hann slapp framvið.

– Tá fór eg rættuliga upp at rista - og eg fór beina leið heim tað kvöldið, sigur hann.

Men dagin eftir var alt longu gloymt...!

ikki var stór.

– Mær dámdi sera væl at koyra fullur - og tá koyrdu vit eisini kapp, men ongan tíð vórðu vit tiknir.

– Tað var so lett at lúra politíð av!

Hoyrir nú nógv fyri tað...

Ólavur Joensen sigur, at hann nú ofta hoyrir fyri, at hann fyrr koyrdi skjótt. Hvørjaferð hann er saman við fólk, so hoyrir hann okkurt, eitt nú at mammurnar í gøtuni ikki tordu at lata børnini spæla út, av ótta fyri at hann skuldi koma drøn-

andi framvið. Hetta heldur hann sjálvandi vera keðiligt, og í dag skilir hann hetta væl, og hann heldur, at tað var væl uppiborið, at hann misti koyrikortið.

Men hann heldur, at lögreglan átti at gjort meira fyri at tikið hesar ung og villu bilførararnar.

– Vit vistu, hvar teir vóru, og hvar teir kundu verið. Vit kendu eisini allar bilarnar, teir nýttu - eisini sivilu bilarnar, teir høvdu. Men teir kundu gjørt sær stórn ómak, so fingi teir fatar á fleiri, heldur Ólavur, sum eisini visir á, at hann bert einaferð

hevur fingið bót fyri at koyra ov skjótt - og tá var tað ógvuliga tilvondarliga, leggur hann afturat.

Qv lin revsing...

Ólavur var 20 ára gamal, tá hann fekk koyrikortið aftur. Men tað skuldu bara ganga 10 dagar, til hann aftur gjørdi mistakið, sum førði til, at hann misti koyrikortið. Hesaferð var hann skuldsettur fyri at koyra ávirkaður av rúsdrekka.

Hóast tað at koyra ófor-svarliga skjótt nú er farið, er Ólavur aftur skuldsettur fyri at hava koyrt ov skjótt. Hesaferð koyrdi hann 89 km/t í Kollafirði - suður móti rundkoyringini við tunnlsvegin.

Hetta er eitt lumpið stað, har fleiri onnur eisini hava spælt sær av við koyrikortið, hóast tey ikki eru motorbúllar, heldur Ólavur. Men hann viðgongur, at hann hevur framt eitt lógarbrot og tí eigur at bøta fyri tað.

– Men at missa koyrikortið í seks mánaðir er einki, heldur hann. – Eg kann bara fara ein saltfiskatúr. Tá eg komi aftur, so kann eg taka koyrikortið um aftur.

Revsingin er ikki stór - kanska í so lin, heldur Ólavur.

Mugu ikki skylda upp á koyriskúlarnar

Ólavur Joensen heldur, at vit mugu vera sera varin ikki at undirmeta lati á motorbúllum.

– Bára í Havnini eru teir fleiri. Og vit skulu minnst til, at tað eru rættuliga nógvir dreingir, ið onkuntið koyra kappkoyring, og sum so halda seg aftur í nakrar dagar, meðan aðrir altíð ger-

a tað. Men vandi er eisini fyri hinar at koma fyri óhappi, heldur Ólavur.

– Tað er eisini alment kent, at teir allar villastu eru í Klaksvík, sigur hann. – Og tað er heilt náttúrligt, tí teir verða ikki tiknir. Teir vita, nær lögreglan er til arbeiðis - býurin er lítill og øll kenna øll.

Ólavur Joensen heldur, at sjálvandi hevði tað verið gott, um ferðslufrálæran var stóri partur av undirvisingini í skúlanum - frá tí at børnini vóru smá. Men hann leggur afturat, at tað ikki ber til at skylda upp á koyriskúlarnar. Teir gera eitt gott arbeiði, heldur Ólavur.

Spenningur og avreaktión

– Hvat er tað sum ger, at dreingir koyra so svakt?

– Tað er fyrst og fremst spennigurin, heldur Ólavur. Hann heldur ikki, at dreingir gera seg upp fyri gentum, tí tær síggja ikki upp til slíkt. Men hann heldur, at tað hevur nakað við at vísa musklar at gera.

– Tað er eisini ein máti at avreagera upp á, heldur hann. Summi iðka ítrótt, og onnur gera tað ikki. – Sjálvur hevði eg longur arbeitt í trý ár, tá eg fyrstu ferð fekk koyrikortið. Eg hevði ikki stundir at iðka ítrótt, sum vinmenninir, ið gingu í skúla. Kanska ferðin var ein máti at avreagera upp á, heldur hann.

Stigur fram fyri at ávara

Vanlukkan yviri við Strond palmasunnudag setti nógvir tankar í gongd, sigur Ólavur.

– Eg hugsi sjálvandi, at hatta eisini kundi hent fyri

meg. Eg hugsi nógv um dreingin, ið koyrdi og um familju hansara, sum sjálv-sagt verður sera meint rakt. – Hetta kundi verið hent hjá øllum hinum, sum eisini koyra ov skjótt, sigur Ólavur, og hann leggur afturat, at tað er hetta kjakið, sum hevur fingið hann at stiga fram - tí hann heldur, at óskilið má steðgast - hann stigur fram fyri at ávara onnur.

Ólavur heldur seg nú verða vaksnan frá ferðini, men hann viðgongur, at tað er sera trupult, at greiða ungu dreinginum frá álvarsminum í hesum.

– Fólk, sum hava verið fyri óhappið, sum eru vorðin lamin, ella fólk, sum hava koyrt ørt, kundu kanska hjálpt til, heldur Ólavur. Eitt nú kundi Ráðið fyri Ferðslu-utrygd tikið slík fólk inn at greitt frá sínum upplivingum.

– Hetta er kanska einastí máti at læra tey ungu, heldur hann.

Ólavur Joensen heldur ikki, at ungu dreingirnir í dag eru so nógv svakari, enn teir vóru fyrr. Men hann visir á, at bilarnir í dag eru so ómetaliga nógv sterkari, enn teir vóru fyrr - hestakreftirnar eru nógv fleiri.

– Næstan annarhvor kann erpa sær av onkrum í ella e aftan fyri navnini sum merkir, at bilurin hevur serliga gott upptrekk. Fleiri bilar hava eisini turbo, sum gevur nógv størri megi.

Ferðin og koyringin eru ein stórir trupulleiki, sum ikki má undirmetast - heldur eiga vit at gera tað, ið gerast kann at bøta um støðuna, sigur Ólavur Joensen at enda við Sosialin.